

Arrest

nr. 340 683 van 7 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 29 januari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 24 oktober 2025 bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in in België.

Het vingerafdrukkenonderzoek wees onder meer uit dat hij op 17 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Zwitserland.

Op 30 oktober 2025 werd een overnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een

van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Deze stemden op 31 oktober 2025 in met de overname van verzoeker op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III-Verordening.

Op 28 november 2025 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat de Zwitserse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming (hierna: de bijlage 26quater).

Verzoeker diende op 30 december 2025 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de voormelde beslissing van 28 november 2025. Het beroep is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het nr. 355 738.

Op 29 januari 2026 wordt beslist tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 02.12.2025, met een termijn van 10 dagen. Betrokkene diende op 30.12.2025 bij de RvV een beroep in tegen de bijlage 26 quater. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van de bijlage 26 quater niet. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Zwitserland zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt, kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 28.11.2025. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 28.01.2026 geen andere elementen aan. Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 12.12.2025 dat wanneer hij terugkeert naar Zwitserland, de Zwitserse autoriteiten hem zullen repatriëren naar zijn herkomstland waar hij het risico loopt te worden opgesloten. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zwitserland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt op 28.01.2026 geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 28.11.2025. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 28.01.2026 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]"

Verzoeker diende een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in met het oog op de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing tegen de bijlage 26quater van 28 november 2025.

Met een arrest nr. 340 682 van 6 februari 2026 heeft de Raad deze vordering verworpen.

2. Ontvankelijkheid

Conform artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4. De voorwaarde van het ernstig middel

4.1. Uiteenzetting

Het enig middel luidt is afgeleid uit de

“Schending van

- *Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen*
- *Schending van artikelen 7, 74/13 en 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*
- *de artikelen 2, 3.2, 9, 10, 16, 17 en 18 (1) van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend,*
- *schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen*
- *schending van artikel 3 EVRM*
- *schending artikelen 6 en 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie*
- *het rechtsbeginsel audi alterm partem “*

Verzoeker betoogt in essentie dat de verwerende partij geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van het risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt in essentie dat er een reëel risico bestaat, bij overdracht aan Zwitserland, dat hij "geen eerlijk onderzoek van zijn beschermingsaanvraag zal krijgen (gebrek aan persoonlijk onderhoud, beperkt onderzoek); geen adequate procedurele waarborgen zal genieten (geen schorsende werking, geen toegang tot juridische bijstand); het slachtoffer zal worden van een steeds restrictievere praktijk ten aanzien van Turkse asielzoekers, met een zeer laag percentage goedgekeurde aanvragen; [en] het risico loopt te worden teruggestuurd naar Turkije ondanks de aanhoudend slechte mensenrechtensituatie en het gebrek aan eerlijke en onafhankelijke strafrechtelijke procedures aldaar." Dit geheel van elementen, zo stelt hij, vormt een schending van artikel 3 van het EVRM, aangezien de bescherming tegen refoulement niet zal worden gegarandeerd in geval van terugkeer naar Zwitserland. Het indirect refoulement naar Turkije via Zwitserland houdt een reëel risico in op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en de verwerende partij heeft deze essentiële elementen niet in aanmerking genomen in haar beslissing, wat een kennelijke beoordelingsfout oplevert.

4.2. Beoordeling

De huidige bestreden beslissing beoogt de effectieve overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Zwitserland ten gevolge van de bijlage 26quater van 28 november 2025, omdat verzoeker naliet er binnen de hem gegeven termijn van tien dagen vrijwillig uitvoering aan te geven.

Met betrekking tot de beoordeling van artikel 3 van het EVRM in functie van deze overdracht stelt de bestreden beslissing dat deze reeds werd gemaakt in de bijlage 26quater enerzijds, en dat verzoeker tijdens het horen op 28 januari 2026 geen nieuwe elementen aanbracht anderzijds. Verzoeker betwist dit niet.

De Raad stelt vast dat de kritiek van verzoeker zonder meer is gericht tegen de motieven die werden opgenomen in de bijlage 26quater van 28 november 2025, en dat zij deze kritiek ook reeds had geformuleerd in de vordering tot schorsing die zij tegen deze bijlage 26quater had ingediend.

In zijn arrest nr. 340 682 van 6 februari 2026 heeft de Raad met betrekking tot de voormelde vordering tot schorsing geoordeeld dat niet is aangetoond dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door te oordelen dat de overdracht van verzoeker naar Zwitserland geen reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt, noch om individuele redenen noch vanwege structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangomstandigheden in Zwitserland.

Aangezien verzoeker in de huidige vordering geen andere middelen of elementen heeft bijgebracht dan deze die in het voormelde arrest door de Raad werden beoordeeld, kan worden volstaan met een verwijzing naar de motieven van dit arrest om vast te stellen dat een schending van artikel 3 van het EVRM of een kennelijke appreciatiefout in het kader van het onderzoek dienaangaande niet aannemelijk is gemaakt.

4.3. Het enig middel heeft, niettegenstaande de talrijke opgesomde en geschonden geachte bepalingen, geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd vastgesteld, en moet dus in zijn geheel als niet ernstig worden afgedaan.

5. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering af te wijzen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. WIJNANTS